

കഥ

ദൈവത്തിന്റെ മൗനം

(പീപ്പിൾസ് മിഷൻ മാഗസിൻ, കോഴിക്കോട് മാർച്ച് 2001)

സുനിൽ വർഗ്ഗീസ് ബാംഗ്ലൂർ
themistryoftoday@gmail.com
09738485625

1

ടീം പ്രവർത്തകർ അവിടെ പിന്നെയും നായാടപ്പെടുന്നു എന്ന് കേട്ടാണ് ബാബു സാറിന്റെ മുൻപിൽ അയാൾ ചെന്നത്. പ്രാണനുമായി പലായനം ചെയ്യുന്നവരുടെ നിലവിളികളുമായി തളർന്നു വീഴുന്നവരുടെ അവ്യക്ത ചിത്രങ്ങൾ അപ്പോൾ മനസ്സിൽ മിന്നിമറയുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

കാര്യം ശരിയാ, പക്ഷേ തനിക്കറിയാലോ ഇപ്പോൾ നമ്മുടെ ഏരിയയിൽ തന്നെ നമ്മൾ നാലു പേരല്ലേ ഉള്ളൂ.. നീ പോകുവാനു വെച്ചാ... മാത്രമല്ല ഇവിടെ സ്ഥിതി സ്വസ്തവും ശാന്തവുമല്ലേ..?

അതു പറയുമ്പോഴും ബാബു സാർ ബൈബിളിൽ തല പൂഴ്ത്തി വാക്യങ്ങൾ തിരയുകയായും ഇരിക്കുകയായിരുന്നു.

അല്ല സാർ; അവിടെയും ഇവിടെയും എന്നൊന്നില്ലല്ലോ? ..വയലുകൾ തന്നെയല്ലേ എല്ലാം.. പക്ഷേ അവിടെ കുറച്ചു പേർ ... ഹോസ്പിറ്റലിലാണെന്നോ മറ്റോ കേൾക്കുമ്പോൾ ... എന്താ സാർ അവരെ സെന്ററും കൈ ഒഴിഞ്ഞോ? സാറിനലെ ഫീൽഡ് റിപ്പോർട്ട് അയച്ചപ്പോഴും പിന്നെ ഫോൺ വിളിച്ചപ്പോഴും സെന്ററിൽ നിന്ന് വല്ല....?

പ്രസിഡന്റ് പര്യടനത്തിലല്ലേടോ... പുള്ളി വന്നിട്ടേ തീരുമാനമാകൂ. അതുവരെ എല്ലാം അങ്ങനെയൊക്കെ നടന്നു കൊള്ളും. പിന്നെ എല്ലാവർക്കും മോളിലൊരു പ്രസിഡന്റിലേ; യോഗീ ചോ പറഞ്ഞ മാതിരി..

ബാബു സാർ സ്വയം തമാശ ആസ്വദിച്ച് ചിരിക്കുന്നു. ഇനി പറഞ്ഞു നിന്നിട്ട് കാര്യമില്ലെന്ന് അയാൾക്ക് തോന്നി. പിന്നെ ആ സ്ഥലത്തേക്ക് പോകാനായി എന്തെന്നില്ലാത്ത ത്വരയും. അയാൾ മെല്ലെ പറഞ്ഞു:

നാളെ ഞാൻ വന്നില്ലെങ്കിൽ കരുതിക്കോളൂ യാത്രയിലാണെന്ന്

തുടർന്ന് ഒന്നും കേൾക്കാൻ നിന്നില്ല. ബാബുസാർ എന്നാൽ എന്തോ പറയുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

2

ഹോസ്പിറ്റലിലെ പ്രഭാതത്തിന് പ്രശാന്തി എവിടോ കൈമോശം വന്നിരിക്കുന്നു എന്ന കാവ്യാത്മക ചിന്തയിൽ ജാലകത്തിന് അഭിമുഖമായി, മഞ്ഞിൻ കണങ്ങൾ അടർന്നു മാറുന്ന പർവ്വതങ്ങളിലേക്ക് നോക്കി അയാൾ നിൽക്കുകയായിരുന്നു.

പണ്ട് മുതൽക്കേ അയാൾക്ക് ആശുപത്രിയുടെ ഗന്ധം ഇഷ്ടമല്ലാത്തതാണ്. മരുന്നുകളുടേയും മറ്റും രുക്ഷഗന്ധം ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നത് ഒരു മഴക്കാല രാത്രിയേയാണ്. മാജിയുടെ ഏങ്ങലടിക്കപ്പുറം ബാപ്പുവിനെ മരണം ഒഴുക്കി കൊണ്ടു

പോയ രാത്രി. മഴയുടെ ഗർജ്ജനമൊഴിച്ചാൽ എല്ലാം നിശബ്ദവും അശരണവുമായി തീർന്നപ്പോൾ ഒരു പുഞ്ചിരി പോലും വിരിയാത്ത മുഖവുമായി ആശ്വസിപ്പിക്കുവാനെത്തിയ നേഴ്സ് !

രാത്രിയിലാണ് അയാൾ ആ ഗ്രാമത്തിലെത്തിയത്. റെയിൽവേ സ്റ്റേഷനിൽ വെച്ച് തിരികെ ബാബു സാറിനൊരു ഫോൺ കോൾ...? പിന്നെ അത് വേണ്ടന്ന് വെച്ചു. ഗ്രാമത്തിലേക്ക് നടക്കേണ്ടി വന്നു. ഇരുളിന്റെ കമാനങ്ങൾ കടന്ന്, അകലെ മങ്ങി കത്തുന്ന വഴി വിളക്കുകളും വീടുകളിലെ അരണ്ട വെളിച്ചവും, രാവിനെ മുഖരിതമാക്കുന്ന രാഗലയങ്ങളും...

കോട്ടേജിലെത്തിയപ്പോൾ ശ്മശാന മൃകത അവിടെ തളം കെട്ടിയിരുന്നു. ഉള്ളിൽ ആരും ഇല്ലായിരുന്നു.

രാത്രിയിൽ മറ്റു വീടുകളിൽ ചെന്ന് മുട്ടിവിളിക്കുന്നത് ദോഷകരമാണെന്ന് അയാൾക്ക് തോന്നി. കോട്ടേജിലെ വരാന്തയിൽ എയർ ബാഗ് തലയിണയാക്കി രാവ് അസ്തമിക്കുവോളം അയാൾ കിടന്നു.; പിന്നെ വിശ്വാസി എന്ന് ആദ്യം സമ്മതിക്കാത്തവന്റെ അറിവിലൂടെ ആശുപത്രിയിലേക്കുള്ള വഴി തെളിഞ്ഞു.

മൂന്നു പേരാ മരിച്ചു.. പിന്നെ പറഞ്ഞു വന്നാ കാലം ശരിയല്ലാത്തല്ലാതെ ...

ആശുപത്രി വരെ ആ മനുഷ്യൻ ഒരോന്ന് പറഞ്ഞു കൊണ്ടിരുന്നു. പക്ഷേ സംഭവം എങ്ങനെയാണ് നടന്നതെന്ന് മാത്രം അയാൾ പറഞ്ഞില്ല. നേരം വെളുത്തു തുടങ്ങിയിരുന്നു.

മിഷനറിമാർ നടത്തുന്ന മെഡിക്കൽ മിഷന്റെ കെട്ടിടം ദൂരെ വെച്ചെ കണ്ടു. ഇനി എങ്ങനെയെന്നായിരുന്നു അയാളുടെ മനസ്സിൽ തികട്ടിയത്. ഇരുണ്ട ആശുപത്രി വരാന്തയിലൂടെ നടക്കുമ്പോൾ ചേദ്യങ്ങളും ആകുലതകളും വർദ്ധിക്കുകയായിരുന്നു.

കൂടെ വന്നയാൾ മുറി കാണിച്ചു തന്നു. മുറിയിൽ കുറച്ചു പേരുണ്ടായിരുന്നു. എല്ലാവരുടേയും നോട്ടം വാതിൽക്കലേക്കായി. ഒരു നിമിഷം അയാൾ പതറി നിന്നു. അവരിൽ ഒരാൾ എഴുന്നേറ്റത് ആശ്വാസമായി. അദ്ദേഹത്തെ എവിടോ കണ്ട പരിചയം തോന്നി.

ഈസ്റ്റ് റീജിയനിലെ ബാബുസാർ അയച്ചതാവും അല്ലേ?

അരികിൽ വന്ന് അദ്ദേഹം ചോദിച്ചപ്പോൾ അയാൾ ശാന്തനായി പുഞ്ചിരിച്ചു. മുഖത്ത് അപ്പോൾ അതേ എന്ന ഭാവം എഴുതിച്ചേർത്തിരുന്നു.

ചൊവ്വാഴ്ചയേ ഞങ്ങൾ പ്രതീക്ഷിച്ചു. സെന്ററിൽ നിന്ന് ന്യൂസൊന്നും കിട്ടിയില്ലല്ലോ..? ഞങ്ങൾ രണ്ടു തവണ അറിയിച്ചിരുന്നു. ഫീൽഡ് റിപ്പോർട്ടിന്റെ പ്രതികരണം പോലും...?

പരിഭ്രമിക്കേണ്ട എന്ന് പറയാൻ ഏൽപിച്ചു. പിന്നെ തളരുതെന്നും പീഡയ്ക്കപ്പറം ഉണർവ്വുണ്ടെന്നും. അറിയിക്കാൻ പറഞ്ഞു. അദ്ദേഹം ആശ്വാസത്തോടെ നെടുവീർപ്പെടുത്തു.

അയാളുടെ നോട്ടം അപ്പോൾ കിടക്കകളിലേക്ക് പാളി. രണ്ടു പേരുണ്ട്. ഒരാൾക്ക് വയറിലൊരു വെച്ചു കെട്ടാണ്. അപരന്റെ വലതുകാൽ, പ്ലാസ്റ്ററിട്ടതാവും, ഉയർത്തിവെച്ചിരിക്കുന്നു.

അവർ നീട്ടിയിട്ടു തന്ന കസാരയിലിരുന്നു.

മരിച്ചവർ?

പൊടുന്നനെ ഇത്ര നിസംഗനായി എങ്ങനെ ചോദിക്കാൻ കഴിഞ്ഞുവെന്ന് അയാൾ വ്യാകുലപ്പെട്ടു.

രണ്ടു പേർ ഇവിടുത്തുകാരാ; വിശ്വാസികളായിരുന്നു, മറ്റൊരാൾ കേരളത്തിൽ നിന്നാണ്. ഒരു ജേക്കബ്. നല്ല ഫീൽഡ് വർക്കറായിരുന്നു. ഒരു മാസം മുൻപാ സെന്ററിന് ഇവിടേക്ക് അയച്ചത്. അതിനു മുമ്പ് നേപ്പാളിലോ മറ്റോ ആയിരുന്നത്രെ... പക്ഷേ...?

തോമസങ്കിൾ ഡോക്ടർ വിളിക്കുന്നു.

അപ്പോഴേക്കും ഒരു കുട്ടി വിഘാതമായി. ജെസ്റ്റ് എ മിനിട്ട് എന്ന് പറഞ്ഞ് അദ്ദേഹം പുറത്തേക്ക് പോയപ്പോൾ കൂടെ മറ്റുള്ളവരും അനുഗാമികളായി.

ഒരോരുത്തരിലും അപരിചിതത്വത്തിന്റെ വിളറിയിലിരുന്നതും കണ്ണുകളിൽ ചോദ്യങ്ങളുമുണ്ടായിരുന്നു.

അയാൾ ഉറങ്ങി കിടക്കുന്നവരെ നോക്കി. ദൈവത്തിന്റെ മുറിവുകൾ, നിർഭയത്തിന്റെ പ്രത്യക്ഷഭാവങ്ങൾ. ഹൃദയത്തിലെവിടെയോ ജയഭേരി മുഴങ്ങുന്നുണ്ടെന്ന് തോന്നി. പിന്നെ തുറന്നിട്ട ജാലകത്തിലൂടെ പ്രഭാതം അരിച്ചിറങ്ങുന്നത് കണ്ട് അവിടേക്ക് ചേർന്നു നിന്നു. പർവ്വതങ്ങളെ കെട്ടിപ്പൊതിഞ്ഞ മഞ്ഞുരുകുന്നതും കണ്ട് വികൃതമായ പുലരി എന്ന വിശേഷണവുമായി അയാൾ നിൽപ്പു തുടർന്നു.

3

എത്ര നേരം ജനാലയ്ക്കൽ നിന്നുവെന്ന് അറിയില്ല. ഇടയ്ക്ക് ആരെല്ലാമോ മുറിയിലേക്ക് കടന്നുവന്നിരുന്നു. ആരും ആ നില്പിനെ ചോദ്യം ചെയ്തതുമില്ല. വിശപ്പിന്റെ കാർമ്മേലങ്ങൾ കുമിഞ്ഞുകൂടിയപ്പോളാണ് അയാൾ വീണ്ടും തിരിഞ്ഞത്. ബെഡിൽ കിടക്കുന്നവരിൽ പ്രഭാതം പ്രതീക്ഷകളോ പ്രശാന്തിയോ ഉണ്ടാക്കുന്നില്ലായെന്ന് അയാൾക്ക് തോന്നി. ഉറക്കത്തിലോ, അബോധത്തിലോ ആണ് ഇപ്പോഴും അവർ.

അയാൾ ഇടനാഴിയിലേക്ക് നടന്നു.

ഡോക്ടറുടെ ക്യാബിനരികിലായി തോമസ് നില്ക്കുന്നത് കണ്ടു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഖത്ത് മൃാനത ഉണ്ടായിരുന്നു.

എന്താണ് ?

അയാൾ ചോദിച്ചു എവിടോ നോട്ടം ഉറപ്പിച്ചിരുന്ന തോമസ് ആദ്യമൊന്ന് ഞെട്ടി പിന്നെ മുഖം തിരിച്ചത് വിഷാദത്തെ മുടുന്ന ഒരു ചിരി അവിടെ നിറച്ചുകൊണ്ടായിരുന്നു.

ദൈവം പിന്നേയും ചോദിക്കുന്നു

അങ്ങനെ പറഞ്ഞു കൊണ്ട് തോമസ് മുറിയിലേക്ക് നടന്നപ്പോൾ ഒന്നും മനസ്സിലാവാതെ അയാളും പിന്നാലെ ചെന്നു.

ഉദരത്തിൽ വെച്ചുകെട്ടുമായി കിടക്കുന്നവന്റെ ബഡിനോട് ചേർന്ന് തോമസ് ഇരിക്കുമ്പോൾ വല്ലാത്തൊരു നടുക്കം അയാളിലുണ്ടായി. തോമസ്സിന്റെ വാക്കുകൾ ആത്മാവിലെവിടെയോ പതിച്ചു തുടങ്ങി.

മലയാളിയാണ്, വിനയൻ. ഇവിടുത്തെ ആദ്യകാല പ്രവർത്തകനാണ്... എനിക്കിപ്പോഴും ഡോക്ടർ പറഞ്ഞത് ... അല്ല സെന്ററിൽ നിന്ന് വല്ല സഹായവും കിട്ടിയിരുന്നെങ്കിൽ നഗരത്തിലെ ഹോസ്പിറ്റലിൽ കൊണ്ടു പോകുമായിരുന്നു. ഡോക്ടർ ഇപ്പോഴും നിർബന്ധിക്കുകയാണ്... പണം വേണ്ടേ പണം. വിനയന്റെ നഷ്ടം ഫീൽഡ് വർക്കിൽ ഒരു പരാജയം തന്നെയായും...

തോമസിലെ വിവശത അയാൾക്ക് മനസ്സിലായി. എന്നാൽ മറുപടി പറയാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. വിദേശപര്യടനത്തിലായിരിക്കുന്ന പ്രസിഡന്റിന്റെ മുഖം വെറുപ്പോടെ ഓർത്തു.

ബാബു സാർ ...?
സെന്ററിൽ നിന്ന് കളക്ഷൻ കിട്ടിയതിന്റെ ബാക്കി കാണും.
വേണ്ട.. , എങ്കിലും പ്രതീക്ഷിക്കേണ്ട പ്രാർത്ഥിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കാൻ പറയും പിന്നെ....

വീണ്ടും അയാൾ ജനാലയ്ക്കൽ പോയി നിന്നു.
എവിടെയൊക്കെ എത്തിനെല്ലാം പണം ഒഴുകുന്നു. എത്രയോ പേർ ധൂർത്തടിക്കുന്നു. ക്രിസ്തുവന്റെ പേരിൽ തന്നെ എന്തെല്ലാം ധാരാളിത്തങ്ങൾ. പക്ഷേ...?

ഇങ്ങോട്ടു വരേണ്ടായിരുന്നു. അയാളുടെ മനസ്സ് മന്ത്രിച്ചു. ചിന്ത സ്വന്തം പോക്കറ്റിലേക്ക് പോയി. അഞ്ഞൂറിൽ താഴെയേ വരൂ.

ഓ ഗോഡ് ..!
തോമസ്സിന്റെ സീൽക്കാരം കേട്ടാണ് അയാൾ നടുങ്ങി തിരിഞ്ഞത്.

വിനയൻ തലയിട്ടടിക്കുന്നു. നാവിൽ നിന്ന് അപസരങ്ങളുതിരുന്നു. വേഗം അവിടേക്ക് ചെന്നു. തോമസ്സ് ദയനീയമായി നോക്കുന്നു. കാറ്റ് ജനാലയിലൂടെ ഒളിച്ചു കടക്കുന്നു. ജനാലയ്ക്കപ്പുറം മണൽ തിളയ്ക്കുന്നതിന്റെ ഗന്ധം കടന്നു വരുന്നു. വിനയന്റെ കൈകൾ കോച്ചി വലിയുന്നത് അയാൾ കണ്ടു.

ബാബുസാറിനെയോ സെന്ററിലേക്കോ വെളിച്ചാൽ... ഇല്ല.. ക്രിസ്തു മൗനത്തിന്റെ ഏത് കൊടുമുടിയിലാണ്? ഉദാരമതിയെന്ന് ബാബുസാർ ചിലപ്പോഴൊക്കെ വാഴ്ത്താറുള്ള കാശിസേട്ടിനോട് ചോദിച്ചാലോ?

അയാൾ പബ്ലിക് ബുത്തിലേക്ക് ഓടി. പക്ഷേ വെള്ളപ്പൊക്കത്തെക്കുറിച്ചും കൃഷിക്കുണ്ടായ നാശവും അങ്ങനെ പരാധീനതകളായിരുന്നു റിസീവറിലൂടെ അയാൾ കേട്ടത്.

നിരാശനായി ഹോസ്പിറ്റലിൽ തിരികെ എത്തിയപ്പോൾ ഡോക്ടർ തോമസ്സിനെ നിർബന്ധിക്കുന്ന കാഴ്ചയാണ് അയാൾ കണ്ടത്. തോമസ്സിനെ മാറ്റി നിർത്തി സ്വന്തം പോക്കറ്റിന്റെ ഭാരം അയാൾ ജാഘ്രതയോടെ പറഞ്ഞു.

തോമസ്..

വിനയന്റെ മുറിയിൽ നിന്ന് ആരോ വിളിക്കുന്നു. മുറിയിൽ എത്തിയപ്പോൾ വിനയന്റെ കണ്ണുകൾ തോമസിനെ പരസ്യമാക്കി കണ്ടത്. വിനയൻ എന്തോ പിറുപിറുക്കുന്നു. ഉടഞ്ഞുചിതറി വാക്കുകൾ ഉതിരുമ്പോൾ ആ കണ്ണുകൾ തുളുമ്പുന്നത് കാണാനാവാതെ മുഖം തിരിച്ചു. ഹിന്ദിയിലേക്ക് ,വിനയൻ പറഞ്ഞത് തോമസ് ഭാഷാന്തരപ്പെടുത്തി തന്നു. കേരളത്തിലെ ഒരു ഉൾനാടൻ ഗ്രാമത്തിൽ രോഗിയായി വലയുന്ന അമ്മയെക്കുറിച്ചാണ് വിനയൻ പറഞ്ഞത്. മറ്റാരും ആശ്രയമില്ലാതെ അവരെ പോയി ഒന്ന് കാണണമെന്ന് യാചന. പാൽക്കാരിയുടെ വികൃതമായ കൈയ്യക്ഷരത്തിൽ എഴുത്ത് വരുമ്പോൾ മറുപടി എഴുതണമെന്ന് ദീനതയോടെ.... തോമസ് പൊട്ടിക്കരച്ചിലിന്റെ വക്കത്താണ്. മറ്റുള്ളവരും വിനയനിൽ നോട്ടം ഉറപ്പിച്ച് നിൽപ്പാണ്.

കുറേനേരം അവിടെ നിന്നപ്പോൾ അന്യതയുടെ അളവുനൂലുമേന്തി മൗനം കനക്കുന്നത് അറിഞ്ഞു. വരാന്തയിലൂടെ പുറത്തേക്ക് നടന്നു. ഒ.പി.യിലെ തളത്ത് നോക്കി കുറച്ചുനേരം; പിന്നെ ആശുപത്രി വളപ്പിലുള്ള വലിയ വൃക്ഷച്ചുവട്ടിലേക്ക് . അപ്പോഴൊക്കെയും ഒരു ജീവൻ രക്ഷിക്കണമേ എന്ന യാചനയായിരുന്നു നെഞ്ചിനുള്ളിൽ.

ഉച്ചവെയിൽ വിശപ്പിനെപ്പറ്റി പിന്നെയും ഓർപ്പിച്ചു. എന്നാൽ പോക്കറ്റ് കാലിയായിരുന്നു. 345 രൂപയുള്ളത് അത്രയും തോമസിനെ അയാൾ ഏല്പിച്ചിരുന്നു. വിനയൻ എന്തായെന്നറിയാൻ ഉത്കണ്ഠയോടെ മുറിയിലേക്ക് ചെന്നപ്പോഴാണ് മർമ്മരം പോലെ അയാൾ കേട്ടത്.

സെന്ററിൽ നിന്ന് അയച്ചതാണെന്ന് പറഞ്ഞിട്ട് ഇത്രയുമോ തോമസ്ജി ചോദിക്കാത്തതെന്താ? ബാക്കി കൈയിൽ കാണും. കള്ളമാണെന്നു വെച്ചാ ആ ലീഡറെ ഒന്ന് വിളിച്ചേ.

അതുകേട്ടുകൊണ്ട് തിരിഞ്ഞ തോമസിന്റെ കണ്ണുകൾ ഉടക്കിയത് വാതിൽക്കൽ നിൽക്കുന്ന അയാളിലായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഖത്ത് വിളർച്ച ഉരുവാകുന്നത് അവഗണിച്ച് വിനയന്റെ അരികിലേക്ക് ചെന്നു. ഗ്ലൂക്കോസ് ബോട്ടിലും മറ്റും എടുത്ത് മാറ്റുന്ന നേഴ്സ് അയാളിൽ സംശയം ജനിപ്പിച്ചു.

വിനയനെ അടഞ്ഞ കണ്ണുകളിൽ ശാന്തി. മുഖം പ്രശാന്തമാണ്. അയാളുടെ നെറ്റിയിൽ ചുളിവുകൾ ഉണ്ടായി. നടക്കുഞ്ഞാടെ തോമസിനെ അയാൾ നോക്കി.

മിനിത്താണ് മുതൽ പ്രാർത്ഥനയിലായിരുന്നു എല്ലാവരും. ഇപ്പോൾ ആൾ പോയിട്ടുണ്ട് ; മതിയാക്കാൻ പറയാൻ.

അയാളുടെ കാതിൽ പ്രാചീനങ്ങളായ നിലവിളികൾ ഒടുങ്ങുന്നു. അകലെ കേരളത്തിലെവിടൊ ഒരു വൃദ്ധ വിറയുന്ന കൈകളിൽ ബൈബിൾ അടക്കിപ്പിടിച്ച് പ്രാർത്ഥന തുടരുന്നുണ്ടാവും.

ഓർമ്മകൾക്കും അകലെ അപാരതയിൽ നിന്ന് കൊടുങ്കാറ്റുകൾ ഇളകിവരുന്നു. നിറയുന്ന മിഴികളെ അടക്കി അയാൾ വിനയനെ നോക്കി. ആ മുടിയിഴകളിലൂടെ കൈകൾ കോർത്തുവലിച്ചു.

എപ്പോൾ?

ഒരഞ്ചുപത്ത് മിനിട്ട് മുൻപാ!

മറ്റൊരാളാണ് അത് പറഞ്ഞത് . തോമസ് ജാലകയഴികളിൽ പിടിച്ചു നിൽക്കുന്നു. അയാൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അരികിലേക്ക് ചെന്നു.

എന്തൊക്കെയൊ ചിന്തിച്ചും പ്ലാൻ കൂട്ടിയുമാ വന്നേ... ഇപ്പോ തോന്നുന്നു... എന്താ പറയ്കാ, മനം മടുക്കരുത്. വേല വിശാലമാവും എന്നോ? വിനയനെ നമ്മളെക്കാൾ ആവശ്യം ദൈവത്തിനാണെന്നോ? എന്താണ് ഞാൻ...?

ബാബുസാറിനോട് പറയണം....

ഇല്ല തോമസ്, ഞാൻ അവിടേക്കല്ല പോകുന്നത്.
പിന്നെയെവിടെ എന്ന് തോമസ് ആരാഞ്ഞില്ലെങ്കിലും ചോദ്യം ആ കണ്ണുകളിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു.

അയാൾ ബാഗ് തൂക്കി മുറിക്ക് പുറത്തേക്കിറങ്ങി. പെട്ടെന്ന് എന്തോ ഓർത്തിട്ട് എന്ന പോലെ തോമസിന്റെ അരികിലേക്ക് ചെന്നു.

വല്ലപ്പോഴും പാൽക്കാരിയുടെ കൈപ്പടയിൽ കുറിപ്പുകൾ വന്നാൽ അത് അവഗണിക്കരുത്. ആ വൃദ്ധ വിശ്വസിച്ചോട്ടെ മകന്റെ പ്രഭാവം.

4

റെയിൽവേ സ്റ്റേഷൻ

വെയിൽ തളരുന്നു. പലഹാരക്കച്ചവടക്കാർ ഒരിക്കലും വിശപ്പിനെ ഉണർത്തി. മനസ്സ് ശുഷ്കമായി തീർന്നിരിക്കുന്നു. ആത്മാവിലേക്ക് വരൾച്ചയുടെ നാമ്പുകൾ വളരുന്നു. കൽബെഞ്ചിൽ കാലിയായ പോക്കറ്റിനെക്കുറിച്ച് വ്യാകുലപ്പെടാതെ ഇരിക്കുമ്പോൾ ദൈവത്തിന്റെ അഗാധമായ നിശബ്ദത ഭീതിയുണർത്തി , സ്വയനിന്ദയും.

ഒരുവൻ മരിച്ചതിന് നീ എന്നോട് കോപിക്കുന്നത് എന്ത് ? മനുഷ്യൻ യാതനയുടെ ഭൂമിയിൽ വസിക്കുന്നതിനെക്കാളുപരി അവൻ എന്റെ സ്നേഹത്തിൽ മറയപ്പെടുന്നതാണ് നന്നെന്ന് നീ അറിയുന്നില്ലേ.

എന്റെ ആവനാഴിയിലെ ശരങ്ങളെ എന്തു ചെയ്യണമെന്ന് ഞാനല്ല നിശ്ചയിക്കേണ്ടത്. നീയെന്തിന് ചോദ്യം ചെയ്യുന്നു. നിനക്ക് ആർ ഈ അധികാരം തന്നു?

ധ്യാനത്തിന്റെ അവസാനം വിങ്ങിപ്പൊട്ടലായിരുന്നു. ക്ഷമ ചോദിക്കലായിരുന്നു. സമർപ്പണത്തിന്റെ പാതയിൽ അയാൾ എത്തിച്ചേർന്നു. പ്രതീക്ഷകളുണർന്നപ്പോൾ അകലെ ചുളം വിളി കേട്ടു തുടങ്ങി.
